

poslední Děti na Zemi

A KRÁL
NOČNÍCH
MŮR

MAX BRALLIER

ilustroval DOUGLAS HOLGATE

FRAGMENT

Poslední děti na zemi a král nočních můr

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz



Max Brallier a Douglas Holgate
Poslední děti na zemi a král nočních můr – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

Když jsme se naposledy
připojili k hlavním postavám
našeho příběhu. . .

Jsme
v nebezpečí!
UŽ ZASE!

Jak
jinak!

Padouch z jiné
dimenze jménem
Režžoch kul svoje
pikle. . .

**A CO KLÍČ?
JAKÝ KLÍČ BUDE POUŽIT
K OTEVŘENÍ STROMU
VSTUPU. ABYCH MOHL
VSTOUPIT NA TENTO
SVĚT?**

JMENUJU SE
THRULL
A MÁM TO
ZMÁKNUTÝ.

Vskutku
odporná zrada.

Řezáč a Thrull byli poraženi
s pomocí nových spojenců. . .

Zlo bylo odesláno
zpátky tam, odkud přišlo.

A mně by to taky
prošlo, nebýt vás,
všetečných mrňat.

Naši hrdinové hodovali
na velkolepé hostině.

Uf! Jsem si jistý,
že odted' už
nenastanou žádné
další problémy, co vy
na to, kamarádi?

...Kamarádi?

Jack se nemohl
mýlit víc.
Protože. . .

MAX BRALLIER A DOUGLAS HOLGATE

POSLEDNÍ DĚTI NA ZEMI

A KRÁL NOČNÍCH MŮR



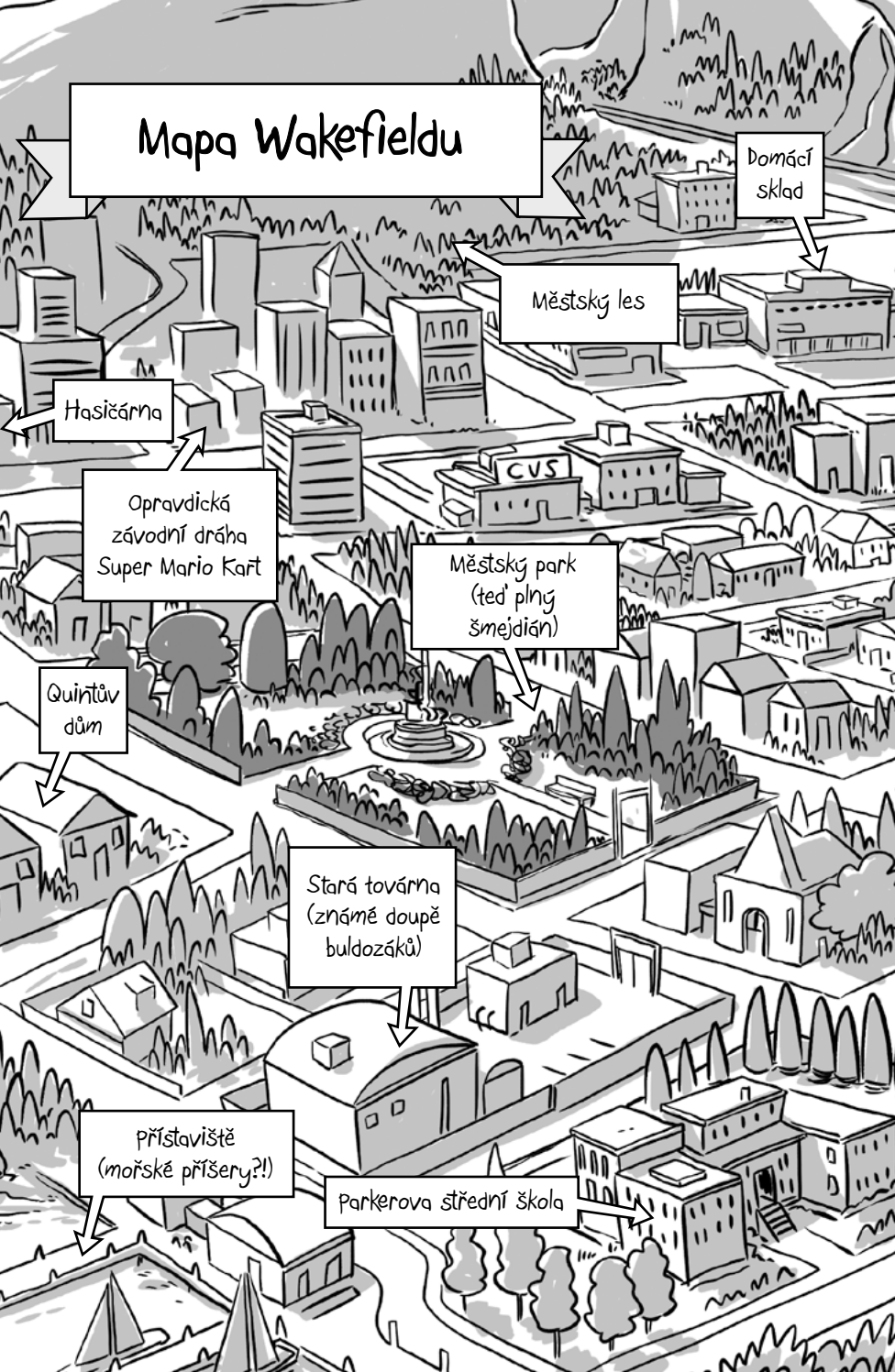
Obsah

1. kapitola	8
2. kapitola	30
3. kapitola	39
4. kapitola	53
5. kapitola	62
6. kapitola	75
7. kapitola	89
8. kapitola	106
9. kapitola	116
10. kapitola	136
11. kapitola	157
12. kapitola	167
13. kapitola	182
14. kapitola	197
15. kapitola	204
16. kapitola	210
17. kapitola	226
18. kapitola	232
19. kapitola	246
20. kapitola	259

*Pro Chewyho – vždycky
připraveného na dobrodružství.
Uvidíme se později, kámo.*
– M. B.

Pro Scotta, Ainslie a Reubena.
– D. H.

Mapa Wakefieldu



Domácí sklad

Městský les

Hasičárna

Oprávdická
závodní dráha
Super Mario Kart

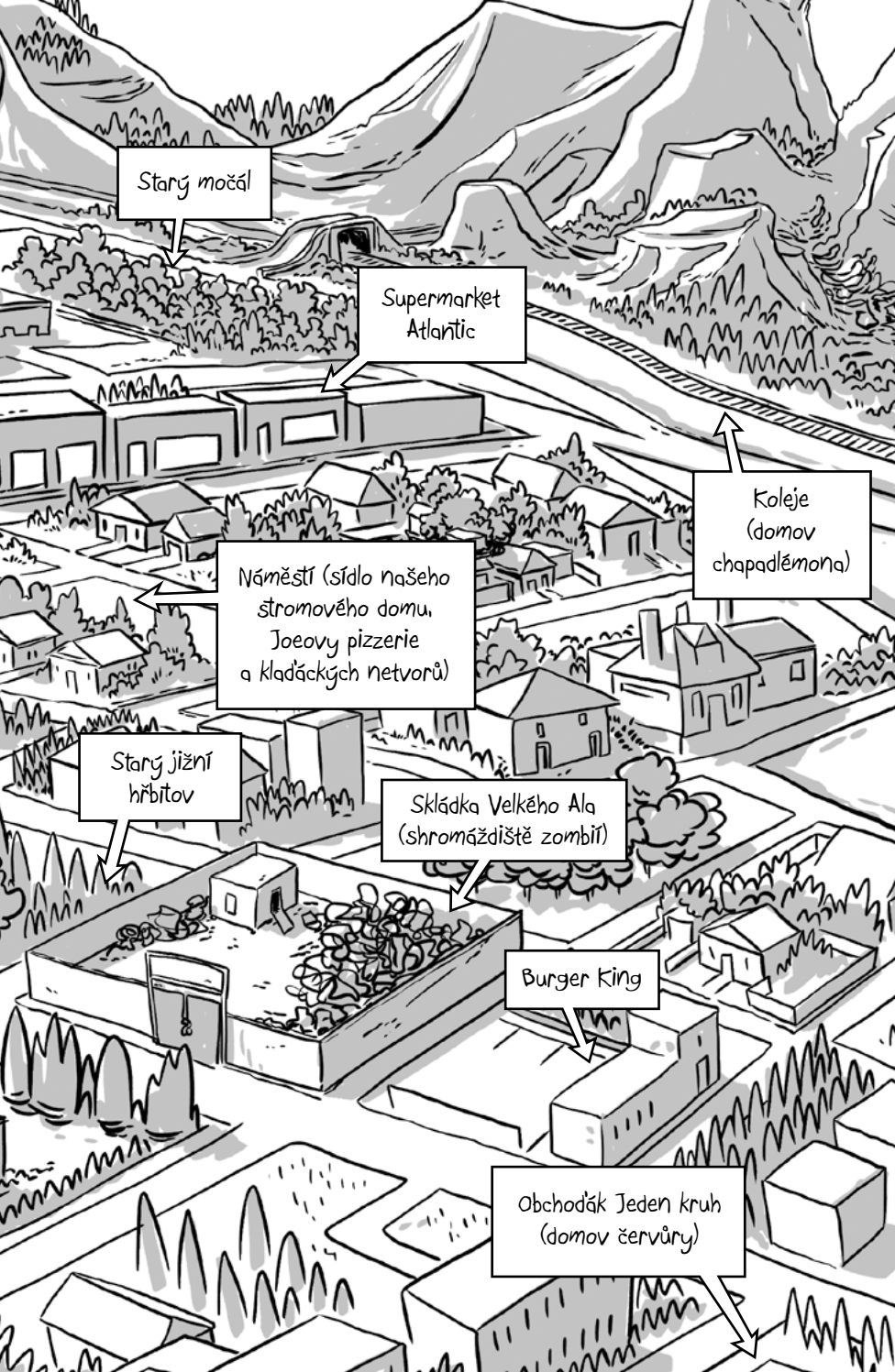
Quintův
dům

Městský park
(ted' plný
šmejdán)

Stará továrna
(známě doupe
buldozáků)

přístaviště
(mořské příšery??)

Parkerova střední škola



Starý močál

Supermarket
Atlantic

Koleje
(domov
chapadlémona)

Náměstí (sídlo našeho
stromového domu,
Joeovy pizzerie
a kladáckých netvorů)

Starý jižní
hřbitov

Skládka Velkého Ala
(shromáždění zombií)

Burger King

Obchodák Jeden kruh
(domov červů)



1. kapitola

Chcete vědět, co je ta nejfantastičtější a nejhustší hra ze všech?

Klidně vám to povím.

Opravdická závodní dráha *Super Mario Kart*.

A právě tam teď jsme.

Moji nejlepší kámoši – Quint, June a Dirk – a já



se řítíme městem v postapokalyptických úžasnáckých vozidlech: vytůněných autíčkách, kterým říkáme bumkáry.

Bumkáry postavil Dirk a Quint je napěchoval ultrasuprovou bojovou výbavou: paintballovými puškami, obrannými metači kuliček, koly s bodci, plynovými praky – zkrátka vším možným.

Ale já, Jack Sullivan? Nepotřebuju bumkáru, protože závodím na hřbetě svého báječného nestvůrného psa Tuláka.

Tenhle závod městem má svůj důvod. Postřehl jsem, že mým kamarádům trochu chybí energie a nadšení. Skoro jsem měl potíže, abych je odlišil od zombíí...



No a tak jsem usoudil, že „POTŘEBUJEME VZRUŠO! A co je víc vzrušující než postavit parádní závodišť se skoky, olejovými skvrnami

a plochou dráhou v domě toho strašidelného dědka Aikena?”.

To je jedna z výhod života po nestvůří apokalypse: můžete si postavit obří dráhu ve stylu Mario Kart napříč rodným městem.

June je momentálně ve vedení, takže ji musím vyřídit. Skončila první ve třech závodech po sobě! Vytrhuji z brašny u Tulákova sedla tričkomet a...

Přímý zásah! Junin vůz dostává v zatáčce smyk, otáčí se a naráží do místní hasičárny.



„Nezačínej si s šampionem!“ volám. Tulák vítězoslavně štěká a dostáváme se do vedení. Ale ohlídím se za sebe a vidím, že Junina bumkára je na šrot.

Kruci. Jde o to vyhrát, ne přivést kamaráda do bezvědomí! Vím o kamarádství dost, protože mám ty nejlepší kámoše, a jsem si docela jistý, že se jim nelíbí, když je někdo omráčí.

Tahám Tuláka za uzdu a Tulák se otáčí. „June, jsi v pořádku?“ volám, ale vtom...



PLESK! Míč mě sráží z Tulákova sedla. Padám na trávu. Kuše nabité míči na americký fotbal jsou nejhorší ze všeho.

„Tvůj problém, Jacku, je, že jsi moc velký dobrák,“ dobírá si mě June. „Nemáš v sobě tak soutěživého ducha jako já.“

Chystá se rozjet, když tu se stane něco
ŠÍLENÉHO.

A nepoužívám výraz „ŠÍLENÝ“ lehkomylně, jelikož víceméně všechno, co se stalo po nestvůří apokalypse, by se dalo označit za šílené nebo přinejmenším za vyšinuté.

Slyšíme hlas.

Lidský hlas.

Nedokážu rozeznat slova, ale hlas se ozývá z hasičárny. Od začátku apokalypsy jsme neslyšeli ani *jednoho jiného* člověka. Takže jak jsem říkal, jo, je to ŠÍLENÉ.

June i já okamžitě pospícháme k hasičárně a tiskneme ucho k červeným kovovým dveřím.

Slyšíme ten hlas znovu.

June se na mě dívá vykulenýma očima.
POTVRZUJI: tohle je ŠÍLENÉ a k tomu ještě
VYŠINUTÉ.

Otáčím se a přikládám ruce k puse. „Quinte! Dirku! Pauza!”

„Ani nápad, příteli!” volá Quint, jehož bumkára se vynořuje zpoza rohu. „Na tenhle trik už ti neskočím!”

„Tohle není trik, ale opravdová pauza!” křičím. „Vážně opravdová!”

June mě upozorňuje, že bych neměl tak ječet, protože netušíme, kdo v té hasičárně je. To je pravda. Rychle v duchu probírám různé možnosti – a nejsou zrovna povzbudivé...



Pneumatiky kvílí, Quint s Dirkem smykem zastavují a seskakují z bumkár. „Co je?“ ptá se Dirk.

„Hlasy, co znějí jako lidské,“ šeptá June. „Uvnitř té hasičárny!“

„Hasičárnu jsme ještě neprozkoumali,“ říká Quint. „Jsem docela zvědavý.“

„Jistěže jsi zvědavý!“ odpovídám. „Už měsíce jsme neslyšeli ani jeden cizí lidský hlas! Slyšeli jsme hlasy *nestvůr*, ale ty jsou všechny *hluboké* a *nestvůrné*. Jediné lidské hlasy, které jsme slyšeli, patří nám.“



Najednou myslím na něco úplně jiného – vůbec jsem netušil, že mám nosový hlas, a říkám si, jestli by to nemohlo vysvětlit ty roky, kdy jsem měl potíže s tím, abych si našel kamarády, protože kdo by se chtěl kamarádit s klukem s divným hlasem, ale jestli ho mám nosový, proč mi to ještě nikdy nikdo neřekl, mohl jsem na tom pracovat a dokonce se pokusit o hustý australský přízvuk nebo tak něco, možná i o...

„Jacku!“ June mě vytrhuje ze zamyšlení a ukazuje palcem ke dveřím hasičárny. Dirk bere za kliku, otvírá je a...



„Pozor!“ volá June. Hřmotný nemrtvý velitel hasičů se vrhá na Quinta!

Quint se okamžitě choulí do klubíčka a dělá mrtvého, jako kdyby na něj útočil medvěd. Naštěstí je u něj Dirk. Chytá oba zombie za kotníky a nasazuje svou mamutí sílu...



Vbíháme do hasičárny, než nás dostanou do pracek ostatní zombie. Tulák se řítí za námi, jen tak tak se protahuje a – PRÁSK! – přibuchuje za námi dveře.

Je tady chladno a celá hasičárna páchne jako rozkládající se lidi, zkažený smažený sýr a stará čína.

Ale co přesně vidíme uvnitř?

V podstatě nic. Když jsou teď zombie pryč, hasičárna je prázdná.

Tak koho jsme to slyšeli mluvit? Rozhodně to nebyli zombíci, protože ti nemluví – ti sténají.

„Tak pojdte,“ říkám. „Podíváme se do všech místností. Někdo tady mluvil.“

Držíme se pohromadě, kvůli bezpečnosti a taky abychom byli připraveni k boji.



Brzy zjišťujeme, že tu nikdo není – zombie ani nezombie. Opírám se o zaprášené hasičské auto.

„Já to nechápu,“ divím se. „Slyšeli jsme hlasy!“

A vtom se to děje znovu.

HLAS.

Píšu to velkými písmeny, protože to je VELKÁ věc.

Slyšíme hlas. Ozývá se z vysílačky...



Buší mi srdce a vhání mi do uší krev v rytmu
Pá-ni, pá-ni, pá-ni.

June běží, kleká si a v podstatě klouže k vysílačce po zemi. „Jsme tady!“ křičí. „Tady jsme! Přijďte za námi! Opakuji, jsme tady! Jiní lidé! Lidé! Čtyři!“

A pak se to ozývá znovu: „OPAKUJI, TADY JE – ŠUM, PRASKOT – JSME – PRASKOT – ODPOVĚZTE, JESTLI – ŠUM – ZKUSÍME TO ZNOVU ZA – ŠUM, PRASKOT.“

Vysílačka utichá. Žádný šum statické elektřiny. Naprosté ticho. Zdá se, že vysílání skončilo.

June jemně natahuje ruku a pokládá ji na vysílačku, jako kdyby to byl nějaký pravěký kouzelný předmět. Kulí oči. „Nechápu to. Snažila jsem se odpovědět,“ řekla. „Ale oni mě neslyšeli...“

Quint si rychle prohlíží vysílačku a říká: „Tímhle nemůžeme odpovědět. Je to jenom přijímač.“

June svěsí ramena. „Ach.“

„Neklesej na mysli,“ pokračuje Quint. „Už jenom slyšet jiné lidi je obrovská věc! Signál je nicméně slabý. Proto to tolik šumělo. Odneseme ji do stromového domu. Můžu se pokusit ten signál zesílit.“

June se upřeně dívá na vysílačku. Mírně si kouše spodní ret a pak najednou vybuchuje...



Dirk nehybně stojí s rukama zkříženýma na prsou, ale po chvíli roztahuje koutky úst do širokého úsměvu.

Moji kamarádi jsou fakticky *hodně šťastní*. A na světě není moc lepších věcí než vidět, jak jsou vaši kamarádi fakticky *hodně šťastní*.

Kdysi jsem slyšel, jak nějaká šedovlasá paní říkala, že na Vánocích je nejlepší dárky *dávat*, ne je

dostávat. A říkal jsem si, dámo, vy jste blázen – dostat fůru věcí je nejlepší ze všeho. Vyrůstal jsem jako sirotek, takže Vánoce nebyly nikdy taková nálož jako v *Sám doma*, ale stejně, no tak – dárky zadarmo, jo!

Ted' ale chápu, jak to ta stará šedovlasá paní myslela.

„No tak dělejte! Pojd'te!“ volá June. „Na co čekáme? Ať to mluvil kdokoliv, musíme je najít! Hned! Žádné zdržování!“

Quint vrtí hlavou. „June, nevíme ani, kde začít. Když začala nestvůří apokalypsa, šířily se zvěsti, že někteří lidé odjeli na západ, ale to už je několik měsíců! To vysílání mohlo pocházet *odkudkoliv*! Dokonce i z jiné země! Musíme vědět, kde ti lidé jsou, než něco podnikneme.“

„Hm,“ říká June. „Jasně.“

Najednou mám takový zvláštní pocit v žaludku – plíživý pocit zmateného strachu.

„Poslouchejte,“ říkám. „Uvědomte si, že ten hlas byl hodně slabý a plný šumu.“

June mi tiskne ruku. „Jacku, na tom nezáleží. Podstatné je, že někde žijí další lidi. *Nejsme poslední...*“

KA-KRAK!

Hasičárna se chvěje, otrásá a ze stropu se snášejí chuchvalce prachu. Něco právě přistálo na střeše... Něco velkého.



Dirk a já jdeme do druhého patra, abychom prozkoumali situaci na střeše. Potichu zvedám okno – ať je na střeše cokoli, je to *velké* a určitě to nechci upozornit na svou přítomnost.

„Bud' opatrný," nabádá mě Dirk.

„To říkáš tomu pravému!" odpovídám
a ťukáme do sebe pěstmi.

„No právě. Proto jsem to řekl."

„Jo, jasně," hučím. Plížím se z okna na římsu,
přesouvám se ke straně a chytám se okapu.

Vidím, že hasičské zombie už jsou pryč. Ať je
na střeše cokoliv, zaplašilo je to. A to se mi vůbec
nelíbí...

Vytahuji se nahoru a vykukuji přes okraj
střechy.

Polykám.

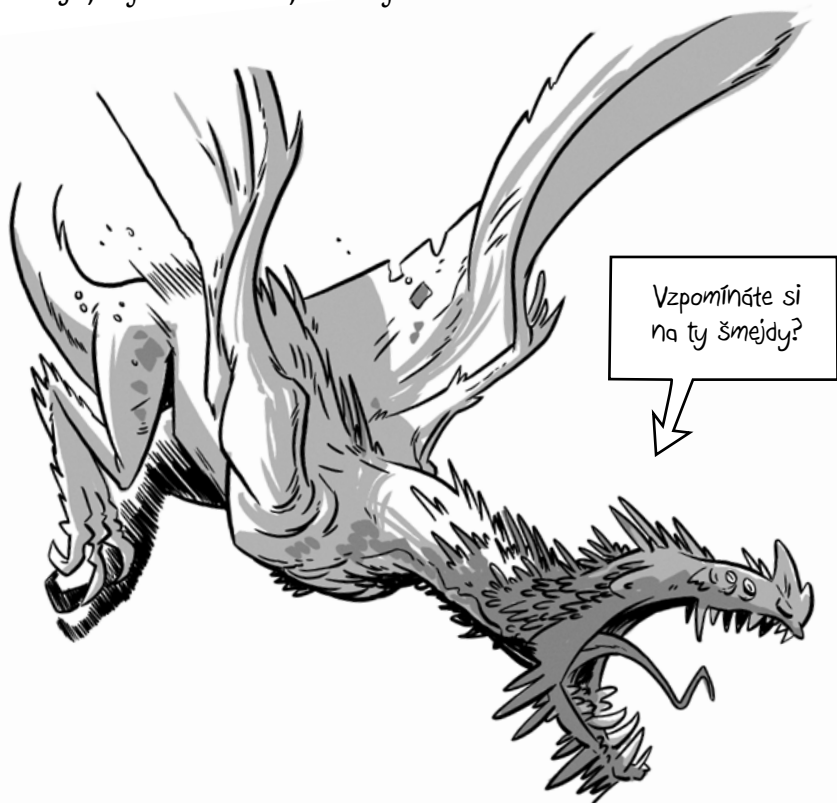
Je to velké polknutí.

Jako kdybych právě spolknul softbalový míček.

KŘUP ...



Dívám se na nějaké příšerné létající zvíře.
Trochu se podobá oksindlencům, ale je – no,
MNOHEM VĚTŠÍ a MNOHEM DĚSIVĚJŠÍ.
Jo, a jestli nevíte, tohle je oksindlenec...



Jsem potichu jako myška, ale nestvůra najednou
otáčí hlavu dolů ke mně. Jako kdyby mě tam
vnímala. Její oči se zabodávají do mých – je to
totálně hrůzostrašné a já jsem jako přimrazený.

Tenhle tvor je děsně děsivý. Na obličeji má jizvy, jako kdyby se tu potloukal už nějakou dobu. Ve strachu svírám okap prsty čím dál křečovitěji a silněji a, no...



O chvílku později Dirk vtahuje celý okap dovnitř. Slézám z něj, šťastný, že mám zase pevnou půdu pod nohama. Sbíhám po schodech dolů a přerývaně oznamuji: „Kamarádi. Je to zlé.

Na střeše je něco jako oksindlenec, ale větší!
FAKTICKY VELKÝ! A nevypadá příjemně. Víím,
že jste všichni natěšení z té vysílačky, ale teď jsme
uvěznění v hasičárně."

"Musím vám připomenout," říká Quint, "že je
velice důležité, abychom vyvázli jak se svými
životy, tak s tou vysílačkou."

"Můžeme prostě počkat, až ta stvůra odletí,"
navrhuje June.

Ve stejnou chvíli se budova otřásá a zasypávají nás
kusy stropu. Příšera určitě zarývá pařáty do stěn.

"Mám dojem, že čekání nepřichází v úvahu...",
říkám tiše.

A seznamuji je s plánem, který zní,
jako kdybych ho měl promyšlený, ale
ve skutečnosti ho dávám dohromady
za pochodu. "Uděláme to takhle," říkám. "Vyjedu
na Tulákovi ven, plnou rychlostí. To toho létajícího
pacholka odláká, takže budete moct naskákat do
bumkár a odjet. Sejdeme se u stromového domu.
Paráda, ne? Chytré, ne? Odvážné, ne?"

Všichni mají námitky, říkají mi, jak je můj plán
pitomý, ale já myslím jen na to, že právě teď
musím chránit kamarády.

Beru si od June vysílačku – a vidím, že se mi ji zdráhá svěřit. „Neboj,“ uklidňuji ji a ukládám vysílačku do brašny u Tulákova sedla. „Ochráním ji. Slibuju.“

A než někdo stačí říct něco dalšího, Dirk zvedá vrata garáže a...



2. kapitola

Slyším dunivé, ohlušující zahřmění následované pleskáním křídel a drolením cihel. Ohlížím se přes rameno. Ta létající příšera se řítí za námi.

„Tohle možná nebyl plán na jedničku s hvězdičkou, Tuláku. Možná to byl spíš plán na tři mínus. Takže... *PŘIDEJ!*“ křičím a Tulákovy tlapy duní ulicí.

Nestvůra tluče křídly, až se chvěje vzduch a pleskot se ozývá stále blíž a blíž. Cítím svého protivníka v zádech a pak...



Padám na ulici, kutálím se a plácám sebou jako ryba. Nosem narážím do svého kolena a okamžitě cítím, jak mi v nosních dírkách probublává krev. Nevšímám si toho, nadechuji se a zvedám se na nohy – právě včas, abych viděl, jak se obří přední pařáty té stvůry zarývají Tulákovi do srsti.

Tulák vyjekne a...



„NE!“ křičím.

Stvůra letí nízko nad zemí a vleče Tuláka po chodníku. Uši mi vyplňuje zvuk bolestného skřípání a útroby mi zaplavuje děs.

Tulák najednou vrčí a – SEK! – ohání se tlapou proti pařátu té obludy. Pařát ho pouští. Tulák padá na chodník, odráží se, převaluje se a klouže.

Konečně se zastavuje.

Leží na boku.

Nehýbá se.

„Tuláku!“ volám a utíkám za ním ulicí. Ta obluda odvěkla mého nestvůrného psa o dvacet metrů. „Ale ne,“ vydechuji a klekám si vedle něj na koleno.

Drbu ho v hustých, měkkých chlupech za ušima.



Dáme tě
do pořádku, neboj.
Ale musíme tě
dostát odtud.
Hned.

Obluda tluče a pleská křídly. Otáčí se a míří
ke mně a k Tulákovi, aby dokončila, co začala.
Pak ale slyším jekot několika hlasů.
Otáčím se a vidím svoje přátele...



Quint všechno bere velice doslovně.
Ale tu stvůru to nepřilákalo.



Soustředí se jen na Tuláka a na mě. Sviští
vzduchem. Křídly tluče o zem a zvedá obláčky sutin.

Sto metrů a blíží se.

Šedesát metrů a blíží se.

Třicet metrů a blíží se.

Tlama, která připomíná draka, se otvírá a já
vidím zástupy silných tesáků. Polykám. Ale
najednou obluda přitahuje křídla k bokům a dává
nohy před sebe.

KA-KRAK!

Když její nohy narážejí do ulice a drápy se
zarývají do asfaltu, je to jako zemětřesení.

Zakláním hlavu – a poprvé ji vidím v plné
kráse. Je větší než jakýkoliv oksindlenec. Vlastně
je to spíš něco jako...

Pach krve v mém vlastním nose mě zrovna
neuklidňuje. Ale Tulák za mnou vyje a můj strach
se mění v zuřivý vztek na toho velkého ohavného
ksindla, který zranil mého přítele.

Jizvy
z boje.

Kostnatá křídla.



Král oksindlenců!

Megavelké
čelisti.

Strašidlácké vířící
oční bulvy.

Hrůzu nahánějící
akční postoj.

Pařáty jako
břitvy.

Tasím zbraň – Louisvilleský
řezák. V podstatě jde o mou
postapokalyptickou verzi světelného
meče z baseballové pálky.

Tahle zbraň vyřídila Blarga, odvěké zlo.



Tahle zbraň rozťala obří červůru.

Tahle zbraň, aspoň doufám, nám teď zachrání zadky.

Kráčím dopředu, abych stál mezi králem oksindlenců a zraněným přítelem. Těžké kroky obludy otřásají snad celou planetou, dokud se netyčí nad Tulákem a nade mnou.

Mám sucho v puse. Chvilí mi trvá, než dokážu promluvit – ale potom zařvu...



Kolosální lebka krále oksindlenců
klesá níž, až máme oči skoro ve stejné
výšce. Obluda se dívá na Tuláka
a potom na mě – zírá mi do očí,
nahlíží mi do zorníček.

Svírá se mi hrdlo. Ježí se mi
chloupky v zátylku.

A pak cítím v mozku
sodovkové bublinky...

